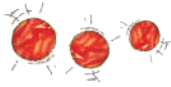

Vanhan lelu- koiran salaisuus

tarinan suunnittelu Taina Iivanainen & Marjo Soulanto
teksti Marjo Soulanto
kuvitus Taina Iivanainen

*Jos luet tämän tarinan jatkokertomuksena, lopeta
yksi lukukerta aina kun törmäät kolmeen palloon!*

Joutomaalla leikitään piilosta. Sanni istuu vaahteran alla ja peittelee itseään maahan tippuneilla lehdeillä. Lehdet ovat punaisia, keltaisia, vihreitä. Äkkiä Sannin käsi osuu johonkin möykkyyn.

Hän nostaa lehtiä pois möykyn päältä. Mikä ihme se on? Otus on epämääräisen ruskea ja maan kosteudesta nuhjaantunut.

– HAA! karjaisee äkkiä joku, niin että Sanniltakin pääsee kiljaisu. Pensaikon yläpuolelle kohoo tuttuja naamoja: Osma, Jutta, pikku-Eemi. Osma on näköjään löytänyt kaikki.

– Hei, mikä toi on?

Sanni oikoo ja puhdistaa otusta.

– Näyttää entiseltä nallelta...

– Se on sun esi-isäs!

– Kenguru! hihkaisee pikku-Eemi, mutta isommat vaientavat hänet: – Kenguru sulla on housuissas.

– Joutomaan aarre, keksii Osma.

– Tollanen räsypekka, virkkoo Jutta halveksuen. – Ei se ole mikään oikea aarre. Tulkaa, leikitään aartenetsijöitä! Ehkä me löydetään jotain jännää!

Lapset hajaantuvat pitkin joutomaata.

– Minäkin etsin aarretta, kimittää pikku-Eemi. – Mä haluan väripallon!

Sanni jää istumaan vaahteran alle. Ei ihme, että pikku-Eemi sanoi otusta kenguruksi, sillä sen vatsassa on tasku. Jollakin nallella on tasku, oliko se Puh vai Uppo-

Nalle. Oho! Tällä otuksella onkin monta taskua! Sanni koskettaa kyljessä olevaa taskua, joka on pullollaan.

Olen Sams.
Sams Superkoira.

Otus on epämääräisen ruskea ja maan kosteudesta nuhjaantunut. Mikä ihme se on?

POM! Taskusta pompahtaa sateenkaaren värinen pallo. Pallo näyttää lasikuulalta mutta tuntuu pehmeältä. Sanni ryhtyy tutkimaan otuksen muita taskuja. Ne ovat tyhjiä.

Hän katselee palloa miettiväisesti. – *Toivoisin...* hän aloittaa, mutta silloin hänet keskeyttää käheä huudahdus: – Kautta kuononi, **EI!**

Otus hypähtää terhakkaasti ja ravistelee itseään. Sitten se istuu punaisen vaahteranlehden päälle ja silmäilee Sannia moittivasti.

Sannin sydän hakkaa lujaa. – Anteeksi kuinka? hän kysyy.

– Esittäisin kainon toivomuksen, sanoo otus. – Että kerrankin *minä* saisin toivoa. Mutta esittäytykäämme ensiksi. Olen *Sams. Sams Superkoira.*

Sanni kertoo nimensä. – Kahdeksan vuotta, hän lisää. Super? Koira? Kysymykset sinkoilevat hänen mielessään, kun otus ravistelee uudelleen turkkiaan, josta lentelee multakokkareita, hiekkaa ja roskia.

– Hauska tutustua, Sanni Kahdeksan Vuotta, koira sanoo. – Tällä planeetalla olet ensimmäinen olento, johon tutustun. Haluaisin kertoa sinulle elämäntarinani. Mutta se on mahdotonta, jos minulta yhtenään toivotaan jotakin. Ymmärrätkö, ihmisolento?

– Ymmärrän, kuiskaa Sanni, vaikei ymmärrä juuri mitään.

– Tarinan kertominen on helpompaa jossakin lämpimässä ja kuivassa paikassa, koira vihjaa.

Sanni epäröi, mutta nostaa sitten koiran syliinsä. – Entä pallo?

– Se on tuon räkänokkaisen pikkuihmisen. Hänhän sanoi näin: *”Mä haluan väripallon!”* Salli hänen itse löytää se.

Sanni kantaa koiran varovasti kotiin ja salakuljettaa sen sänkynsä alle. Sams Superkoira ei enää pukahdakaan. Kun Sanni kurkistaa sängyn alle, hän on kuulevinaan hiljaista kuorsausta.

Sanni kantaa koiran varovasti kotiin ja salakuljettaa sen sänkynsä alle.

Illalla äiti raahaa pikku-Eemiä sisään ja pikku-Eemi kiljuu. – Se on mun pallo! Mä löysin sen itse!

– Mutta se näyttää ihan uudelta, äiti sanoo huolestuneena. – Joku on kadottanut sen, meidän pitää viedä se takaisin samaan paikkaan.

Sanni saa kauan vakuutella, ennen kuin äiti uskoo, että Sannin uusi ystävä on antanut pallon omaksi pikku-Eemille.

Iltaipalan jälkeen pikkuväli nukahtaa pallo kainalossa ja äiti katsoo televisiota. Sanni vetää lastenhuoneen oven kiinni ja kuiskaa: – Sams Superkoira, nukutko sinä?

Otus työntää kuononsa sängyn alta. – Helputukseni on suunnaton, kun pikkuihmisen ei toivonut lisää leluja!

– Hän on pikku-Eemi, minun pikkuväijeni, Sanni huomauttaa.

Sams silmäilee ympärilleen. – Teillä näyttää nimitäin olevan roinaa jo ennestään.

– Nämä ovat vanhoja, Sanni puolustautuu. Toivoisin minäkin uutta...

– **SEIS!** Sams haukahtaa kumeasti, ja Sanni sulkee pelästyneenä suunsa.

– Kävisitkö pyytämässä jotakin pikkupurtavaa äidiltäsi, Sams ehdottaa. – Sitten istumme mukavasti iltaa ja minä kerron tarinani.

Äiti lupaa Sannille keksejä sillä ehdolla, että lastenhuoneesta ei löydy muruja. Muruista ei kylläkään ole pelkoa: Sams hotkaisee keksit yhtenä suupalana ja nuolee huolellisesti lattian. Siinä häviävät saman tien muutkin roskat.

Sitten Sanni ja Sams asettuvat sänkyyn istumaan, peitto ympärillään. Ja Sams Superkoira alkaa kertoa:

Kotiplaneettani on erään kaukaisen galaksin laidalla. Jo vuosituhsia sitten siellä oli keksitty miltei kaikki, mitä ikinä voidaan keksiä. Puuttui enää superolento.

Superolento kuulisi asukkaiden toivomukset, se kuulisi ajatuksetkin. Ja mikä kauheinta, se osaisi täyttää nuo toiveet alta aikayksikön. Niin synnyin minä.

Vähän aikaa olin kaikkien lemmikki ja idoli. Luokseni jonotettiin.

Planeettani täytyi muodikkaista kulkuvälineistä, kommunikatiokoneista, superteknaloista, robottipalvelijoista, trendikkäistä vaatteista.

Planeettani asukkaat eivät malttaneet leikkiä uusilla leluillaan kauan, vaan tulivat jonottamaan uusia. Kaatopaikat kasvoivat vuoriksi.

Jatkuu seuraavalla sivulla...

Minusta tuli ympäristö-ongelma.

Minua yritettiin korjata, muuttavaarattomaksi. Mutta he eivät onnistuneet.

Minua yritettiin eristää yksinäisyyteen. Mutta silloin tulin lohduttomaksi. Vaikka olenkin superolento, olen samalla tavallinen koira, joka viihtyy laumassa. Aloin ulista...

Lopulta minut päätettiin lähettää avaruuteen. Uudeksi kotiplaneetakseni arvottiin Maa.

Aikamatkan sähinässä vasen superkorvani vioittui siten, että enää en kuule ajatuksia. Mutta jos joku toivoo ääneen jotakin, toive toteutuu heti.

Ja kun olin toipumassa ranskasta matkasta joutomaalla lehtien suojassa, eikös joku mene löytämään minut ja eikös joku ehdi toivoa palloa...

Tarinan jälkeen Sanni katselee hämillään Samsia. Se on niin nuhjuinen, hiukan hupsu pehmoisuudessaan ja monine taskuineen. Ei sitä uskoisi superolennoksi...

– Olen yrittänyt ohjelmoida itseni uudelleen, Sams sanoo – ja luulen, että olen keksinyt ratkaisun. Jos kukaan ei toivo minulta mitään kolmeen päivään, se voi onnistua. Tarvitaan vain pimeä paikka ja hiljaisuutta.

– Minä... Samsin ääni särkyi. – Minä toivoisin, että saisin viettää vanhuuteni levossa, tavallisena pehmoleluna, jota joku silloin tällöin pajjaisi...

Sannikin nieleskeli kyyneliä. Mitä kaikkea hän toivoisikaan. Jos hänellä olisi kahden rikkinäisen barbien sijasta edes yksi uusi, keräilyprinsessamallia. Jos hän saisi valolenkkarit, samanlaiset kuin Jutalla. Jutta oli saanut ne Los Angelesista, niissä vilkkui vaaleanpunainen valo miltei joka askeleella. Jos hän saisi suuren karkkilaatikon, josta riittäisi jouluun asti... Ehkä hän saisi uusia kavereitakin?

Tai jos hän luopuisi melkein kaikesta, mutta saisi sanoa edes **YHDEN** toivomuksen. Saihan pikku-Eemikin pallon.

Sams laskee kuononsa etukäpälien päälle. – Kunpa saisin haistella loppuikäni tämmöistä tavallista koti-ilmaa, se huokaa.

Sanni nukahtaa nähden unta valolenkkareista, värikkäistä karkkipusseista, barbeista. Mutta unessakin hän tietää, mitä tekisi.

Kun Sanni havahtuu aamuhämärissä, Sams Superkoira istuu ikkunalaudalla. Se katselee ylväänä mutta alakuloisena vaaleenevalle taivaalle.

– Näetkö entisen kotisi? Sanni kysyy hiljaa.

– En näe... mutta tiedän, että tuolla jossakin se on. Toivon, että siellä on nyt kaikki paremmin.

Jäähvyäisjuhlassani säädettiin uusi laki, joka kieltää superolentojen valmistamisen.

Sams kääntyy Sannia kohti murheellisena. – Olen nyt valmis lähtemään täältäkin. Ehkä jossakin saan lopulta vanhuudenkodin. Kiitos yösi jasta, ja kiitos että kuuntelit tarinani. Oli mukava...

Sanni katselee hämillään Samsia. Ei sitä uskoisi superolennoksi...

Vanhon koirien ei pitäisi vaelttaa yksin halki avaruuksien, vaan niiden pitäisi saada lämmitellä rauhassa luitaan...

– Saako pikku-Eemi pitää pallon? kysyy Sanni nopeasti.

– Oi kyllä, siinä se juuri onkin se pulma: Sitä, mitä minun taskuistani tulee, on hyvin vaikea enää hävittää...

– Siellä on kylmää, Sanni sanoo katsoen ohuen pilviverhon läpi kaukaisuuteen.

– Vanhosen koirien ei pitäisi vaelttaa yksin halki avaruuksien, vaan niiden pitäisi saada lämmitellä rauhassa luitaan.

Samsin häntä alkaa vipeltää toiveikkaana.

– Tämä kori sopii just hyvin koiran lepäilyyn, Sanni jatkaa ja ryhtyy tyhjentämään leluja pyöreästä korista.

Sams haukahtaa ja alkaa kieppua Sannin jalkojen ympärillä kuin pentukoira. Mutta se rauhoittuu, kun Sanni käärii sen pieneen täkkiin, siihen, jossa hän itse nukkui vauvana. Hän työntää korin komeron kauimpaiseen nurkkaan ja sulkee oven.

– Kuuletko sinä minua? hän sitten kokeilee.

Sams Superkoira ei kuule. Se on jo unessa.

Se nukkuu kolme päivää ja yötä. Se nukkuu superkykynsä unohtuksiin. Kun se herää, se on tavallinen vanha lelukoira, jolla vain sattuu olemaan paljon taskuja turkissaan. Tai ainakin melkein tavallinen...

Onnellinen loppu!

PIKKUTEHTÄVÄ: Vanhan lelun päivä

Etsi komeroista ja lelulaatikoiden pohjalta vanhoja lelujasi, joilla et ole leikkinyt pitkään aikaan. Puhdista, yritä korjata ja kunnostaa.

Kuuntele vanhosen lelujen tarinoita elämästään... Lähetä hienoin tarina Siepon toimitukseen!

